

A pak to uviděl: šikmé sluneční paprsky ozářily místo, kde se puklina uzavírala jako čepel nůžek. Sbíhající se skalní stěny svým dotykem vytvořily klenbu v podobě lomeného gotického oblouku. Vzápětí ten obraz opět zmizel, neboť sluneční svit byl uhašen mračny, těhotnými bouří. Ve změti stínů by těžko někdo mohl tušit přítomnost skrytého otvoru; pasáček si však pamatoval směr.

Po delším úsilí se dostal až k ústí tajemné jeskyně. Obezřele nahlédl dovnitř: zdálo se mu, že v šeru rozeznává obrysy ovčího těla.

„Bělko, vydrž! Už jsem u tebe!“

Radost nad tím, že hrozba výprasku ztrácí svou neodvratnost, ho zcela ovládla. Zapomněl na strach, rychle se protáhl úzkým vchodem do těsné sluje – a zařval hrůzou!

O zadní stěnu se opíral fext. Stál tam, prkenně ztuhlý a na kost vysušený, s tváří hnědou jako staré dřevo, a strnulý pohled prázdných očních důlků upíral na příchozího.

Pasáček chtěl rychle utéct, ale nemohl ve svém rozčilení najít vstupní otvor, zoufale hmatal podél studené stěny a třesoucími se rty šeptal: „Ne... ne... nech mě... nesahej na mě...“ Pak si vzpomněl na mocnou snítku kapradí, která tak snadno zahнала obavy ze skalníka. Sevřel ji pevně v pěsti a odvážil se znovu na fexta podívat.

Nepohnul se. A proč by také měl? Je přece dávno mrtvý. Dva stojí v márnici na místním hřbitově, stáli tam už za dob dědů dnešních dědů – a nepohnuli se od těch dob ani o píď. Fext býval člověk jako my, jenže prodělal tajemné kouzlo a jeho tělo se stalo nezranitelným. A zůstalo takové i tehdy, když ho duše opustila. Nemůže ztlít. Jenom vyschne jako mrtvý brouk.

Opravdu se nehýbá? Ne, to se jen na jeho hrudi něco zalesklo v míhavém světle blýskavice, dopadajícím sem zvenčí. Co je to? Nějaký přívěsek... šperk... Ne, je to klíč! Zvláštní klíč. Trochu připomíná kovový fazolový stonek, zakroucený na jedné straně do spirály, zatímco na druhé straně se člení do řady různě vysokých zoubků.

Pasáček naprázdno polkl. Rázem zapomněl na hledanou ovečku i na své strasti. Vybavily se mu pověsti o bájných pokladech. Nikdo nenajde poklad bez mocného klíče. Je jisté, že před lety se v jeskyních Kotýzu skrývali loupežníci. Kde zanechali naloupené zlatáky, když je kat rozvěsil po šibenicích k radosti krkavců? Tohle bude jistě tělo jejich vůdce, kterého se tehdy nepodařilo polapit. Říkalo se, že po něm marně střílel celý pluk mušketýrů. Kulky se mu prý vyhýbaly, jako by se odrážely od neviditelné stěny. Ano, byl nezranitelným fextem a zemřel teprve stářím, sám ve své tajné skrýši. Klíč od pokladu nosil samozřejmě při sobě – klíč, kterým se odmyká okovaná truhlice, plná jiskřivých, těžkých mincí. Chlapec už v duchu slyšel jejich vábné cinkání. Stačí najít odvalu, vztáhnout ruku – a bude navždy konec bití a ústrků, konec vši bídy a trápení. Sirotek Matěj, pasáček z Koněprus, se stane velkým pánem. Bude sám rozhodovat, co chce a nechce dělat, bude jíst maso a koláče a plné mísy makových buchet. Nic velkolepějšího si ani nedovedl představit.

Má se toho odvážit? Popošel blíž a s tlukoucím srdcem pozoroval fexta. Všiml si, že umrlec má mezi uchem a ramenem zaprášenou pavučinu – to je důkaz, že už se opravdu dávno nepohnul.

Chlapec se zhluboka nadechl, přimhouřil oči, prudkým hmatem sevřel klíč a škulb za koženou šňůrku, na níž byl zavěšen kolem krku vysušence. Křuplo to. Pasáček polekaně odskočil, ale klíč už držel a nepouštěl ho. Zdálo se mu, že se fext nachýlil dopředu, jako by se po něm chtěl vrhnout; záblesk sinavého světla ozářil vnitřek jeskyňky a rachot hromu rozechvěl skalní stěny.

Pasáček s křikem vyběhl ven, drápal se po čtyřech do srázu, klíč držel v zubech, aby měl volné ruce. Zběsilý víchř se do něj opřel, déšť ho vztekle bičoval a sekal mu do tváří, z hřebene se řítily kalný proud a jako vodopád se klokotavě ztrácel v bezedné propasti. Blesky se křižovaly s ohlušujícím burácením, hroty skal sršely ohněm a rozstříkávaly kolem gejzíry jisker. To jistě hejna skalníků klapala ohnivými zobáky a snažila se drzého troufalce srazit do

hlubin. Cítil nad sebou svištění jejich černých perutí a slyšel chechtot těch démonů, soutěžící s rachotem hromu. Oslepil ho záblesk bílého světla – a rozhostilo se hluboké ticho. Kolem něj najednou nebylo nic než prázdno, absolutní prázdno bez konce. A připadlo mu, že hebká ruka něžně otřela jeho mokré čelo a slzící oči.

„Maminko...“ zašeptal.

Na svou matku si nepamatoval, ale v té chvíli měl pocit, jako by usínal v jejím náručí. Klíč ležel na jeho rozevřené dlani a tajemně se třeptil.

Matěj se trochu zdržel, protože se pokoušel ulomit silnou větev, která by mu mohla posloužit jako zbraň proti loupežníkům, kradoucím osla. Pak ho napadlo, jestli to není léčka, jež je má přilákat do houštin blízko vody. Vodník se prý často proměňuje v koně; proč by tedy nedokázal napodobit osla?

„Opatrně!“ křikl za mnichem. „Jděte obloukem!“

Sám v předklonu proběhl houštinami a poslední úsek k místu, odkud neustále zazníval hlas, prolezl po čtyřech. Opatrně nadzvedl poslední, až k zemi se klonící větev a vyhlédl na malou travnatou loučku pod starou vrbou. Osel byl pevně uvázan k větvím stromu. Nelíbilo se mu to; trhal hlavou, vzpíral se, točil se dokola a hlasitě protestoval.

Ale to už se k vrbě prodral řeholník, nedbaje pasáčkova varování. „Zamotaly se mu otěže do větví, buď Bohu chvála. To jistě Panna Maria pro nás udělala zázrak, když viděla naši bídu.“

„Tohle je důkladný dvojitý uzel,“ namítl pasáček, když také přistoupil ke stromu, „ten nemohl vzniknout sám od sebe.“ Sehnul se a pomocí zubů se pokoušel smyčku uvolnit.

„Vždyť říkám,“ pokýval Bernát hlavou: „zázrak, nic než zázrak.“

Vyvedli osla z houštiny; zdálo se, že je jim vděčný za své osvobození a snaží se, alespoň dočasně, hrát roli hodného a poslušného tvora.

Matěj se však neklidně rozhlížel. Měl divný pocit, že tu někdo je, vnímal přímo hmatatelně přítomnost skryté bytosti. Linie stromů už splývaly v jednodlitou temnou hmotu. Soumrak vymazal barvy a ponechal jen odstíny modravě šedé, zdobené zlatorůžovými konturami na místech, kam dopadaly poslední paprsky slunce.

Chlapec se naposledy ohlédl – a uviděl ji!

V průseku mezi rákosím stála rusalka. Měla na sobě jen tenkou bílou košili, husté černé vlasy jí spadaly po zádech v bohatých pramenech, mezi nimiž jako hvězda na nočním nebi zářil nad uchem vetknutý květ leknínu. Dívala se za nimi se zvláštním, trochu smutným úsměvem. Když si všimla, že se pasáček ohlíží, rychle odskočila do rákosí a zmizela.

Matěj cítil, jak ho polila horkost; byl to podobný pocit jako nedávno na rozpálené jahodové stráni. Před mnichem se o tom nezmiňoval; neměl teď ani v nejmenším chuť na modlení. Raději si v duchu představoval všechny podrobnosti přeludné dívčí postavy.

Stráně, svírající dosud z obou stran řeku, se rozestoupily a před unavenými poutníky se rozevřel přívětivý pás polí a lučin, stoupající až k úpatí mocného Hradiska. Pod horou blikalo několik světelek v oknech chalup, mnohem víc jich však zářilo na holých vrcholcích okolních nižších kopců. Vypadaly jako rozsypané hvězdy; některé se odrážely v černém zrcadle řeky a rozpíjely se do dlouhých krvavých pruhů.

Byly to svatojánské ohně.

Mnich nevrle zabručel, když je spatřil: „Noc jako stvořená pro ďáblovu rejdy. A ten padlý kříž je zlé znamení... Bojím se, že se s opatem něco stalo.“

Najednou vzplály další ohně v polích, na mezích, na křižovatkách cest a pěšin. Jedno z ohnišť bylo tak blízko, že před pozadím šlehajících plamenů mohli pozorovat siluety divoce křepčících postav, vyzbrojených kyji, vidlemi, kosami a cepy. Skutečně to připomínalo ďábly, rojící se z pekelného jícnu. Bylo to dost podivné a vymykalo se to svatojánským zvyklostem, které Matěj znal. Nač ty zbraně?

„Bud' je to rebelie, nebo se obávají nějakého přepadení,“ usoudil mnich. „V každém případě bych se jim raději vyhnul. Jsou úplně zdivočelí, slyšíš, jak řvou?“

Uhnuli z cesty a sestoupili k řece. Do šplouchání vlnek tu zaznívalo skřípění přívozu. Napříč řekou se sunula oranžová jiskřička, blížila se, rostla, až se za ní vynořil obrys člunu. Směřoval do míst, kde se pod vysokým podemletým břehem krčila jako vlaštovčí hnízdo převozníkova hliněná chatrč, krytá sušeným rákosem.

Člun přirazil k prknům přístavního můstku. Zachřestily řetězy, lucerna se oddělila od přídě a houpavě stoupala po schůdcích vzhůru. Muž, nesoucí ji v ruce, byl sám.

„Bůh ti žehnej,“ houkl na něj Bernát. „Koho jsi převážel?“

Zdálo se, že mnichova přítomnost statného muže polekala. Zatvářil se nejistě. „Nikoho, ctihodný. Kdopak by cestoval v takový čas? Jel jsem jenom nalíčit rybářské vrše. Chcete na druhý břeh?“

„Až podle toho, co se od tebe dozvíme. Neviděl jsi tu mladíka v městském obleku?“

„Ne, ctihodný.“

„A Černého pána v širokém klobouku?“ zeptal se chvatně Matěj, nedbaje na to, jak jeho otázka Bernáta i převozníka překvapí. Nebyl si jist, jestli to způsobilo neklidné světlo lucerny, nebo se ten druhý opravdu zachvěl.

„Nikoho takového jsem neviděl,“ řekl a neklidně přešlápl. „Mám tedy znovu odvázat loď? Nebo mi prokážete tu čest a povečeříte se mnou?“

Vypadalo to, že nabídka večere zvrátí všechna mnichova předsevzetí. Bernát zhluboka nasál vůni smažených ryb, šířící se podél břehu, olízl si rty a těžce povzdychl.

V tu chvíli se vynořila z houštin u vody dívka. Blížila se k nim s rozpačitým úsměvem a nesla svazky listí, květů a bizarně zkroucených kořenů, takže Matěj se v první chvíli ulekl, že drží hady. Okamžitě ji poznal: byla to rusalka, která se za ním prve dívala z rákosí.

„Moje dcera,“ řekl převozník, když zjistil, že děvče vzbudilo pozornost návštěvníků. „Žijeme tu spolu sami. Ženu mi před pár lety vzala řeka.“

„Vypadá jako čarodějnice,“ ušklíbl se mnich. „Vidím, maličká, že neseš hadí kořen. Budeš vařit létací mast?“

Dívka po něm zlostně blýskla očima a vzdorovitě pohodila hlavou.

„Ale kdež, ctihodný,“ řekl chvatně převozník, „to jsou jenom byliny na léky proti horečce a zimnici.“

„Ona neumí odpovědět sama?“

„Bohužel, ctihodný. Je od narození němá.“

„Nic než Boží trest za vaše hříchy. Chodíš zřídkakdy do kostela, převozníku, a tvoji dceru jsem tam ještě nikdy neviděl.“

„Času je málo.“

„Samá výmluva! Radši mi řekni, co znamená to sročení kolem ohňů v polích.“

„Bude úplněk, ctihodný, svatojánský úplněk – a za takových nocí vyjíždí z lesů Prokletý lovec se svou divokou smečkou vyžlat, vlkodlaků a pekelných příšer. Jeho Divoká honba vždycky zdupe pole a zničí úrodu. Proto musí dnes celou noc planout mocné ohně.“

„Jsi samá výmluva a vytáčka, převozníku. Pláčete nad zdupanou úrodou, abyste nemuseli odvádět klášteru desátek. Ohně proti Divoké honbě – pěkná záminka k pěstování pohanských prostopášností! Ale to si povíme jindy. Teď mi ukaž, kudy vede nejkratší cesta na vrchol Hradiska.“

„Snad...“ zarazil se překvapený převozník, „snad nemáte v úmyslu... dnešní noci...“

„Ještě je čas,“ řekl jim opat, „Lucifer dosud nevyšel nad draka Pythona, aby dal znamení. Ale ty, Matěji,“ obrátil se zpátky k chlapci, „se připrav. Vezmi klíč do levé ruky tak, aby se pět jeho zoubků dotýkalo tvých pěti prstů, počínaje malíčkem, a horní spirála směřovala ven.“

Ano, správně, ten klíč se vlastně drží obráceně a odemyká se tím, co vypadá jako rukojeť. A teď se postav čelem k východu.“

Matěj sevřel klíč a najednou pocítil strach. Tohle je konec, pomyslel si, tak jako tak je to konec. Brzy se stane něco neodvolatelného, a já jsem na to sám. Tak strašně sám! Co mám dělat? Odtud se nedá uniknout! Kdo mi pomůže? Stiskl klíč v dlani tak křečovitě, až mu ostré kovové zoubky poranily kůži. Bezradně se rozhlédl po řadě bílých kápí. Jejich oči se ztrácely ve tmě vyříznutých otvorů. Není nic horšího než lidé bez tváře!

Maskovaní mniši počali mručet, hluboký tón rostl a násobil se. Pomalu vykročili po obvodu kruhu a začali obcházet kámen zprava doleva.

„Až ti dám pokyn, Matěji,“ naklonil se k němu opat a šeptal, aby nerušil zvukovou vibraci, „vložíš spirálu klíče sem,“ a ukázal na spáru, která obkružovala obvod kamene, takže to vypadalo, jako by v těch místech byl kdysi Zkamenělý pastýř sestaven ze dvou částí, „a pak budeš chodit dokola, pořád dokola podle rytmu. Klíč při tom za žádnou cenu nepustíš z ruky. On ti to, myslím, ani nedovolí. Spirála klíče se spojí s kamennou spirálou uvnitř sloupu, obě se prolnou a uvolní prvotní energii vesmíru.“

Mniši pořád zrychlovali svůj podivný tanec a současně s tím stoupala výška jimi vydávaného tónu. Byl to mohutný zvuk, který pasáčkovi duněl celým tělem a bolestivě mu tepal v zátylku. Měl pocit, že z nepříjemného vlivu toho zvuku unikne jedině tím, když se dá také do pohybu a bude v rytmu neviditelných bubnů kroužit kolem kamene.

„Ještě ne,“ šeptal opat, jehož tvář zrudla jakousi strašlivou námahou, „ještě ne, Matěji!“

Východní obzor zbledl a vymazal hvězdy, jen zářivá Jitřenka stála nad propastí rodičího se ohně. Opat strnul čelem k ní a pozdvihl ruce se vztaženými dlaněmi. Jeho hlas vynikl nad sborový hukot mnišských hrdel, ale zachovával stejný neúprosný rytmus: „Odo cicale Qaa, od Ozodzodama pelapeli ladamanada!“

Zdálo se, že ten zvuk hřmí až v hlubinách země. Pahorek se oťrásl a menhir se pohnul. Jitřní hvězda teď zdánlivě seděla na jeho špičatém vrcholu a zářila tam jako broušený dýmánek.

„Teď,“ sykl Simplificimus za Matějovými zády, „teď!“

Matějovi klíč klouzal v potíci se ruce. Celé tělo se mu chvělo strašlivou zimnicí. Zkusil se modlit: „Pane Bože... svatý Ivane... ctihodný otče Bernáte... maminko... urcugum...“

„Neváhej! Rychle!“

Roztřesenou rukou pozvedl klíč. Překvapilo ho, že plane oslnivě bílým světlem. Odevšad ze země kolem kruhu teď vyšlehovaly bílé plameny a ozýval se ohlušující praskot. Ohnivý vír se stočil do spirály nad jejich hlavami, kvílel jako vichřice a probleskovaly z něj proměnlivé tvary šklebicích se tváří, napůl lidských a napůl zvířecích.

„Ne!“ křičel Matěj. „Ne... já nechci...“ Jeho hlas zanikal v hukotu a vytí. Vrací se Divoká honba, ale mnohem strašnější než tam na Hradisku, protože hlava příšery požívá v točícím se kruhu vlastní ocas.

Užasle pozoroval svou ruku, která se sama, proti jeho vůli, dala do pohybu a přibližovala planoucí spirálu klíče ke spáře v kameni.

Peříčko, vzpomněl si v poslední chvíli, mé modré pírkó pro štěstí! Rychle po něm druhou rukou pátral pod halenou a protrpěl chvíli úzkosti z obavy, že ho ztratil. Oddechl si, když ucítil na prstech jeho hebkost. Rychle ho vylovil a položil na spirálu klíče těsně před tím, než byla nezadržitelnou silou vtažena do otvoru.

Padal bezednou, zeleně vířící hlubinou a marně se snažil zachytit něčeho pevného. Z nesmírné dálky k němu dolehl volající hlas: „Ostoji! Ostoji!“

Škubl sebou a násilím otevřel oči. Těsně nad sebou spatřil oka sítě. Chtějí mě polapit! Vrhł se stranou, smekl se po něčem šustivě kluzkém, zavalila ho lavina zatuchle čpících stébel. Teprve teď se doopravdy probudil. Ano, rybářská síť rozvěšená na trámech krovu, těsná púdička napěchovaná slámou. Matně si vzpomínal: někdo ho sem přivedl...

Mezi prkny podlahy prosvítaly dlouhé pruhy světla. Zdola sem doléhala směsice zpěvu, smíchu a opilého hulákání.

Pozvedl prsty ke svému hrdlu, nahmatal povědomý obrys kříže a pevně ho sevřel. „Bože, dej mi sílu,“ zašeptal.

Popošel k okraji střechy a vyhlédl škvírou mezi došky. Napřed viděl jen převalující se mlžnou šed' a snad náznak jakýchsi kopců na obzoru. Podrobnosti se nedaly rozeznat, les byl při pohledu shora černý a beztvary, jen chvějící se prastaré duby vystupovaly jako obři nad moře listoví.

A přece: zdálo se mu, že zachytil sotva postřehnutelný pohyb. Poloprůsvitné postavy vyplouvaly z okraje lesa, zvolna klouzaly po zažloutlé trávě, po vlhkých oraništích a strništi, plném stříbrných vláken babího léta. Měsíc už zapadal, ale na východě plála oslnivě mrazivá Jitřenka. Nebe vybledlo. Zlověstná předjitřní hodina. Některé z přízraků se držely nad cestami a celé shluky jich tančily na křížovatkách.

Polekaně se obrátil, když ucítil dotek na svém rameni.

Stála tam, stará a vrásčitá, s prošedivělými vlasy, ale její hnědé oči jiskřily zvláštním nazlátlým svitem. Možná bývala v mládí velice krásná, napadlo ho. Rychle od sebe zapudil hříšnou myšlenku. Proč se na mne tak dívá? Jako by si chtěla mou podobu navěky vtisknout do paměti.

Pomalou vztáhla ruku, rozhalila mu košili a prstem zamyšleně jela po jeho hrudi, až se zastavila na malé hnědé skvrnce pod levou prsní bradavkou.

Prudce uskočil dozadu. „Nedotýkej se mě!“ zasykl. Rozčililo ho, že mu ten dotek připadal příjemný. „Mysli na svou duši, ženo, a ne na hříšné svody těla!“

Nahofkle se usmála. „Myslíš, že ten tvůj Ukřižovaný je něco zvláštního? Každý Bůh živitel je na podzim zabít a sněden, aby mohl být zjara znovu slavně vzkříšen. Žlutý Bůh umírá a Zelený se rodí.“

„Otec ho obětoval...“

„A co Matka? Co ta obětovala?“

„Byla Panna...“

„Jistě, v určitém smyslu ano.“

Vytřeštil na ni oči. „O čem to mluvíš?“

Zavrtěla hlavou, jako by z ní chtěla vytřást nepříjemné myšlenky: „Sama nevím. Mám o tebe strach. Zabij tě.“

„Můj Bůh mě podvkrát vyprostil ze smrtící hlubiny. Nedá mi zahynout. Před dvaceti lety vyplavila řeka pod klášterem starý strom, připlul tam unášen proudem kdovíodkud – a v jeho větvích bylo zapleteno křičící nemluvně. Ano, řeka mě zrodila a dobří mniši mě pokřtili, dali mi jméno Ostoj a světili mě jedné selce, která právě kojila. Dnes jsem se vrátil proti proudu řeky spolu s biskupem, abychom vyvrátili z kořenů posvátný Háj, ze kterého zdejší pohané čerpají sílu k odporu. Ale zůstal jsem sám, jen mne Bůh podruhé vyvedl ze smrtící řeky, abych dokončil úkol. Jestli chceš, jdi a udej mě té tlupě Tyrových vrahounů! Nebo mi dej sekeru a ukaž mi cestu k Háji. Půjdu a setnu Hromovou ratolest z posvátného dubu!“

Bojovně se zahleděl na ženu a překvapilo ho, že se opřela čelem o trám, tiskne se k drsnému dřevu a tělo se jí otřásá křečovitými vzlyky. Upadl do rozpaků. Třeba jí ubližují, třeba mě nekrmí a neskrývá z nějaké chlípné touhy. Možná se její temné, pohanské duše dotklo andělské křídlo. Mohla by být mezi prvními, které přivedu na správnou cestu...

S náhlou rozhodností se vztyčila a hřbetem dlaně si setřela slzy.

„Pojď,“ řekla, „vyvedu tě. Ukážu ti tvou cestu. Nelze se jí vyhnout. Sudičky ji vepsaly do hvězd při tvém zrození. Pojď, ať se strašná kletba naplní.“

Sestoupil za ní po žebříku do velké světnice, kde to čpělo hořkou chmelovinou a zatuchlým rybím pachem. V kalužích piva a úděsném nepořádku leželi Tyrovi bojovníci, někteří tváří k zemi a jiní naznak s rozhozenýma rukama. Chrápali pootevřenými ústy a vzduch jim hlasitě

hvízdal v chlupatých nozdrách. Jejich oštěpy zůstaly zabodány v udusané podlaze a v trámech.

Jak snadno bych je mohl pobít! – uvědomil si Ostož. Leží tu jako setba smrti na jednom z mnoha bojišť, jak předzvěst vlastního osudu, kterému se nevyhnou, protože smrt je jejich řemeslem.

Žena překročila tělo svého muže a vypáčila z trámu sekeru. Rybář něco zamumlal z opilého snu a vztáhl po ní ruku. Uhnula a podala sekeru Ostožovi.

Zachvěl se. Chvilí se díval na matně pableskující ostří a pak se sklopenou hlavou prudce vyšel ven. Mlha ho objala vlhkou náručí.

Žena připomínala šedý stín na okraji cesty. Její kostnatý prst směřoval k temné hradbě lesa.

„Nepokoušej se dojít k dubu přímou cestou,“ řekla rozehvěle, „musíš okolo, pořád okolo... zužovat kruhy... Pamatuji: srdce života leží uvnitř spirály. Když půjdeš rovně, nikdy nedojdeš!“

„Děkuji ti, ženo.“

Natáhl ruku, aby se jí dotkl, najednou velice zatoužil alespoň po letmém posledním doteku. Ztratila se však jeho očím, mlha ji pohltila. Jen odněkud z polí ještě zazněl potlačovaný vzlyk. Nebo to byl jen zvuk vody, pád osamělé krůpěje do kaluže?

Pevně sevřel topůrko sekery a vykročil proti stínům, pohybujícím se v pomalém větrném tanci.

Ostož se rychle shýbl, ponořil ruku do ledové vody a sevřel topůrko sekery. V téže chvíli pukla kůra dubu a z otvoru syčivě vyjel trojzubec na dlouhé násadě, rozčísil hladinu, a než se Ostož stačil vzpamatovat, probodl mu ruku a připíchl ji ke dnu. Ostož zařval bolestí a hrůzou, protože viděl, jak se svíslá puklina rozvírá ještě víc, jak z ní pomalu vystupuje ďábel se svým neměnným strnulým úsměvem, jednou rukou pevně přitlačuje trojzubec a ve druhé pozvedá bronzový obětní nůž, zdobený na široké čepeli magickými znaky. Sklání se, aby své bezmocné oběti podřízl hrdlo...

Ale Ostož se ještě nehodlal vzdát. Se zařatými zuby a slzami bolesti v očích hmátl do studánky levou rukou, vytáhl sekeru zpod připíchnuté pravice a jediným švihem ji hluboko zařal mezi býčí rohy sklánějící se hlavy. Strážce přepadl dopředu s těžkým zuchnutím.

Ostož vyškubl trojzubec ze studánky a odhodil ho stranou. Snad díky ledové vodě mu probodnutá dlaň příliš nekrvácela.

„Jako Kristus,“ povzdechl, když se zadíval na svou ránu, „přibít železem ke starému dřevu. Děkuji ti, Bože, za tohle znamení milosti...“

Z modlitby ho vyrušilo strážcovo zasténání. Sklonil se nad ním a strhl mu ďábelskou masku.

Vzápětí vykřikl hrůzou, polekaně couvl a loktem si zakryl tvář. „Bože, proč jsi mě opustil! Proč mě necháváš napospas mámení zlých duchů!“